MAGAZIN sportiv

TOVARĂȘUL DIRECTOR JOACĂ RUGBY...

...și ne vorbește cu pasiune despre promovarea sportului cu balonul oval în rîndurile tineretului

Dialog cu internaționalul „Agronomiei" — Cluj, ing. Mircea Rusu

În acest an s-au împlinit șase decenii de cînd se joacă rugby în România. Mi-a amintit acest eveniment directorul școlii UMMR din Cluj. Firește, va părea curios cititorului că un director de școală profesională memorează o asemenea dată din istoria sportului românesc, însă directorul acesta a fost de multe ori component al „naționalei" noastre, a purtat cu cinste culorile clubului „Grivița Roșie" și evoluează azi la „Agronomia" Cluj, este maestru emerit al sportului și animator al jocului cu balonul oval în orașul de pe Someș. Numele lui vă va spune mai multe decît orice prezentare în detaliu: **ing. Mircea Rusu.** Prezentările fiind făcute, va trebui să deștr acum firul dialogului.

— Uite, cu nu înțeleg, Mircea Rusu, de ce te-a pasionat tocmai rugby-ul ?

— Se spune că, în general, „cei ce se iau", se iau pentru că se plac. Pentru că sînt sau își închipuie că sînt făcuți unul pentru altul. Pentru că sînt nevoia să trăiască unul cu altul într-o alianță perfectă. Evident, nu vreau să iei toate aceste vorbe ca pe un eufemism, ci sub stricta lor realitate, a unei dragoste unice și pentru o viață.

— Cînd, adică la ce vîrstă, ai început să practici acest sport al bărbăției ?

— Am început să-l joc, în prima fază imaginar, din clipa cînd l-am văzut, în mai 1953, cînd am asistat la primul meci. România juca cu Italia, pe Stadionul Republicii. Probabil a fost un meci „demonstrativ" pentru mine, un meci de „propagandă". Un an mai tîrziu, mi-a fost prezentată mingea ovală pe stadion, de către cel mai simpatic antrenor pe care l-am cunoscut, Telu Diamandi. Aveam 21 de ani ; deci mi-am găsit tîrziu marea dragoste.

— Nu chiar așa de tîrziu, dacă în doi ani ai ajuns în lotul național. Spune-mi, totuși, care este vîrsta optimă pentru inițierea în rugby ?

— Sînt convins că rugby-ul trebuie început din „grădiniță". Mulți vor zîmbi, însă, dragostea pentru rugby cere o educație specială, o tradiție de familie poate. Jocul, cu orice fel de minge, începe să o vîrstă foarte fragedă. Nu mă refer la o specializare ; ea va veni mai tîrziu. Educatorul, profesorul, bunul simț și cunoștințele lor hotărăsc de multe ori destinele celor ce fac cunoștință cu mingea, cu orice minge.

Trei din galeria marilor noștri rugbyști : Mircea Rusu, (la mijloc), Viorel Morariu (stînga) și Radu Demian

— De ce îți place să numești rugby-ul, SPORT-VIRTUTE ?

— O, aceasta este o metaforă. Dar, poate, pentru că pregătirea rugbystică nu exclude practicarea altor sporturi. Mai mult chiar, unui rugbyst valoros îi sînt necesare și agilitatea gimnastului, și forța halterofilului, și hotărîrea boxerului, și explozia sprinterului, și tenacitatea alergătorului de cursă lungă, și orientarea în teren a hocheistului, fotbalistului sau baschetbalistului. Cînd spui rugbyst, spui polisportiv.

— Atunci, care crezi că sînt calitățile unui rugbyst perfect, ideal ?

— Nu cunosc un asemenea rugbyst, prin urmare, nu știu ce calități i-ar trebui. Am spus ce i se cere rugbystului, la care aș adăuga dragostea totală pentru acest sport, cît și tendința permanentă de a vrea mai mult, de a tinde mai sus, de a atinge, dacă nu perfecțiunea, măcar măiestria.

— Cum ar arăta un bilanț al jocurilor tale internaționale ?

— Din națională, între 1959 și 1967, am lipsit doar de trei ori (motivat, aș zice: accidentări, studii). În total, 25 prezențe în națională și peste 80 de jocuri intercluburi.

— Și dacă ai număi cea mai mare satisfacție ca rugbyst ?

— Aș avea o părere comună cu foarte mulți rugbyști-jucători și rugbyști-susținători, numind jocul România — Franța (11—3), de la București, 5 iulie 1959.

— Te-ar deranja să-ți exprimi o opinie despre rugby-ul românesc ?

— De ce ? Imi place această expresie, „rugby-ul românesc". Pentru că afirmarea noastră în acest sport este legată de sufletul nostru mare și de „sufletiștii". În decursul timpului — 60 de ani e un timp, nu — acest joc minunat a demonstrat că, împotriva tuturor legilor exacte, cu cît dai mai mult suflet, cu atît mai mult îți rămîne. Curba ascendentă a rugby-ului nostru a atins o cotă maximă prin 1960. Apoi, mi se pare sau într-adevăr, a suferit o involuție. De ce ? Mi se pare că nu se face destul pentru a se crea acea mult discutată bază de masă. Nu știu precis, este aici o lipsă de potență, de viață, de interes, de dragoste sau ce ?

— Parcă, totuși, se face cîte ceva. Gurile „rele" spun că ai introdus în școala pe care o conduci rugby-ul, ca sport obligatoriu, că ai echipă în fiecare clasă, că...

— Ar fi o acțiune spontană, temerară. Și... dar să ne oprim aici. Sper că se va vorbi curînd, pe merit, despre rugby-ul clujean, însă, nu cu o floare, care poate doar anunță primăvara.

— Dar ce crezi că ar trebui întreprins, pe plan mai larg ?

— Nu este căderea mea să dau rețete și n-aș vrea să intru în atribuțiile altora. În primul rînd, aș interzice evoluția echipelor „A" fără ca acestea să prezinte într-o competiție organizată o echipă de juniori. Juniorii sînt problema cheie a rugby-ului românesc. Un exemplu : în 1968, juniorii de la „U" Cluj erau în turneul final ; în următorii ani, „U" era o echipă redutabilă (după 8 etape în campionatul 1969 evolua neînvinsă), „spaima" oricărei echipe bucureștene care venea la Cluj. În al doilea rînd, remarc problema terenurilor, pe care mi-e teamă s-o abordez. Totuși, un alt exemplu : în 1972, s-a organizat o competiție zonală a echipelor de rugby din școli profesionale c.f. După multe „tratative", clubul „U" ne-a „îngăduit" să jucăm pe terenul de zgură. Cînd le-am spus că rugby-ul nu se joacă pe zgură, am fost anunțat că despre terenul cu iarbă „nici nu poate fi vorba deoarece rugby-ul nenorocește gazonul". Și mi-am adus aminte că gazonul din Parcul Copilului din București este de-o calitate excelentă și suportă rugby-ul.

— Care sînt gîndurile „Agronomiei" în divizia „A" ?

— Să nu judecăm după clasament. Jucătorii au luptat pentru revenire în „A" și luptă să se mențină. Dorința noastră este să ajungem în primul eșalon, nu contînd pe echipe mai slabe, ci ridicîndu-ne valoarea.

— Ce vei mai juca, Mircea Rusu ?

— Deși întrebarea pare dificilă, răspunsul e simplu : nu știu ! Și nici nu vreau să știu...

Ion ARCAȘ

ALPINIȘTI ROMÂNI ÎN CAUCAZ

Excelent pe planul performanțelor interne ale alpiniștilor noștri, anul **1973 a fost marcat și de o premieră** insolită — prima participare românească la o ascensiune în Caucaz, **între 24 august și 8 septembrie.** Acțiunea, organizată din inițiativa unui grup de alpiniști din București, a urmărit efectuarea a cîtorva trasee din zona Ușba-Șelda din Caucazul Central, cunoașterea caracteristicilor ascensiunilor pe gheață, verificarea în ture lungi cu caracter expediționar a unor materiale tehnice și a unor echipamente (realizate în țară, chiar de către participanți !).

Despre întîmplările, reușitele, învățămintele a două săptămîni în munții Caucaz, se pot scrie multe. Ne limităm însă la o prezentare succintă a activității zilnice, a dificultăților întîmpinate de echipa formată din Sanda Titirici (I.P.G.G.), Taina Duțescu și Emil Coliban (Sănătatea), Ion Zimcenco (Grivița Roșie).

Ziua I : Aeroportul Vnukovo din Moscova. Rucsacii cu materiale, echipament și alimente cîntăresc laolaltă 162 kg. După masă aterizează la Mineralnii Vodi unde înnoptează.

Ziua a II-a : 30 km cu autobuzul spre Terskol, stațiune turistică în Caucaz. Apoi, 2 km de urcuș, pînă la baza Șelda, complex de instruire alpină a cluburilor unionale Spartak. Sînt primiți cu amabilitate și găzduiți în tabără.

Ziua a III-a : Urcă cu toții pe Valea Șeldei, atingînd morena ghețarului după patru ore de mers. Montează un prim cort la „bivuacul" lui Aristov (un loc plat de ghețar), ce va fi prima bază de alimente și materiale în turele ce le vor întreprinde.

Ziua a IV-a : Taina și Emil rămîn în tabăra Șelda. Sanda și Ion pornesc la ora 5 dimineața ca să urce vf. Caucaz (4062 m), tură de două zile cotată la gradul 2B. Ei urmează valea Șeldei apoi, din ghețarul Caucaz, înaintează pe fața nordică, ocolind „Jandarmul de Sus". Eveniment. Pe un culoar destul de îngust se desprinde un bloc masiv. Coarda le este tăiată. Pierd și un aparat foto (de acum înainte vor fi deosebit de atenți la rocile instabile !). La orele 17 ating vîrful după cîteva pasaje de gheață dură. Înnoptează pe o platformă, în sacii de dormit, pe fața sudică.

Ziua a V-a : Sanda și Ion revin dimineața în creasta principală, găsind o variantă mai ușoară de coborîre. După masă ajung la tabăra Șelda. Între timp, Taina și Emil efectuează un nou transport spre bivuacul lui Aristov.

Ziua a VI-a : Taina și Emil pleacă dimineață și urcă pe ghețarul Șelda pînă la bivuacuri (8—9 ore). Sanda și Ion se odihnesc și abia la prînz pleacă și ei, urcînd pînă la baza lui Aristov.

Ziua a VII-a : Taina și Emil continuă urcarea pe ghețarul Șelda. Trec de una din cele mai periculoase porțiuni ale traseului — Marea Cădere de gheață Usbinski — care are printre altele și o crevasă de 40 de metri adîncime. Tehnică pură de gheață. Impresionant dar și foarte periculos. La capătul a 8 ore ating Platoul Ușbei. Sanda și Ion urcă și ei pînă la bivuacurile amintite.

Ziua a VIII-a : Taina și Emil se odihnesc în cort. Sanda și Ion urcă marea cădere de gheață, reintîlnind prima echipă pe platoul Ușbei. Se însințează greu, gheața fiind foarte dură. Sînt cu toții adăpostiți în cortul izoterm ce nu depășește 2,5 kg.

Ziua a IX-a : Plecare tîrzie (8 dimineața) spre vf. Ușba de Nord (4694 m), pe creasta NV (tură de gradul 4B). Urcă pe Umărul Ușbei (4300 m), apoi pe o față de zăpadă crevasată pînă la o zonă pietroasă — stîncile lui Nastenkov. Urcarea devine foarte dificilă. Sapă trepte pe o față lungă de zăpadă și gheață ; 300 metri ; 55—60 de grade înclinație. Urmează o creastă aeriană și la orele 18 sînt pe vîrf. Vremea se stricase între timp. Bate vîntul. E frig și fulgulește. Situația devine dramatică. Întunericul îi prinde în rapele. La ora 21 reușesc să atingă partea superioară a stîncilor lui Nastenkov. Aici vor petrece o noapte chinuită pe o platformă îngustă, asigurați în pitoane.

Ziua a X-a : Veritabilă zi de toamnă. Se grăbesc să coboare, o eventuală ninsoare făcînd imposibilă retragerea. La prînz, ajung la cortul din Platoul Ușbei. Obosiți, vor rămîne aici peste noapte.

Ziua a XI-a : Vremea continuă să fie nesigură. Coboară cu grijă și se opresc la bivuacuri așteptînd îndreptarea vremii, cu gîndul de a urca și în Șelda.

Ziua a XII-a : Șansele de a mai efectua ceva scad. Întreprind o ușoară ascensiune pe vf. Vulei (3960 m) unde vor urca la liber ultima porțiune a traseului. Ion cade într-o crevasă reamintindu-le că și pe porțiuni plate trebuie utilizată coarda pentru asigurare.

Ziua a XIII-a : Coboară la bivuacul lui Aristov unde înnoptează.

Ziua a XIV-a : Vremea rămîne închisă. Pe ploaie coboară la baza Șelda unde sînt primiți cu mult entuziasm și bucurie (de nouă zile nu aveau nici o știre despre ei).

Ziua a XV-a : Însoțiți de Vano Lapșenko, instructor de alpinism și membru al Salvamontului taberei fac o plimbare pe valea Baksanului, apoi urcă la Ceghet, importantă zonă de schi.

Ziua a XVI-a : Gazdele le prezintă complexul, materialele didactice, programul de pregătire, echipamentul specific escaladelor în gheață. Schimb de opinii în care alpiniștii români află numeroase lucruri despre turele de altitudine. Se discută posibilitatea unor schimburi reciproce între alpiniștii sovietici și cei români.

Ziua a XVII-a : Taina și Emil pleacă din Terskol direct spre Mineralnii Vodi. Sanda și Ion trecînd peste trecătoarea Donguz-Orun vor coborî în Svanetia (patria cunoscutului alpinist gruzin Mihail Herghiani) revenind spre casă după un itinerar turistic ce a cuprins Batumi, Suhumi și Soci.

Ing. Iosif GHEȚIE

Coboară pe ghețarul Ujbinski, printre pereți fantastici de zăpezi încremenite, Taina Duțescu, Sanda Titirici *și* Ion Zimcenco, *fotografiați de cel de al 4-lea membru al grupului :* Emil Coliban

O SEARĂ CU MULTE DIPLOME ȘI PREMII...

Moment emoționant...

Prin rezultatele obținute, Școala sportivă de atletism din Capitală, începe să devină tot mai mult o pepinieră de nădejde a atletismului românesc. La fiecare sfîrșit de an, printr-o zi sărbătorească, se face bilanțul activității și, bineînțeles, se acordă premii celor mai valoroși sportivi, care fac cinste școlii.

A cincea festivitate de acest gen (școala datează din 1963) a avut loc marți seara, în sala de sport a Liceului nr. 32. Au participat tineri sportivi profesori-antrenori, invitați, printre care profesorul **Tiberiu Ardeleanu**, șef de catedră la I.E.F.S., **Mihai Zaharia**, campion național la săritura în lungime, **Ion Măceașă**, membru în Comitetul U.T.C. al sectorului 1 și **Aurel Ihmn**, președintele Comitetului de părinți.

În cuvîntul de deschidere, tovarășul profesor **Ion Vieru**, a evidențiat rezultatele bune obținute de elevii școlii în diferite concursuri și campionate naționale. Astfel, a fost arătat aportul deosebit al sportivilor **Sofia Mitrică** (campioană națională de junioare I și II la împingere greutate) și **Florin Păunescu** (triplu campion național la 80 m, lungime și ștafetă) care au adus cele mai multe medalii școlii. Îi urmează **Niculina Ilie, Cristina Goșier** și **Mihai Zară** care, toți trei, realizînd baremul la proba de săritură în înălțime, au devenit maeștri ai sportului.

Și lista nu s-a oprit aici. **Luigi Delamarina** (campion național juniori III la înălțime), **Veronica Sighearto** (campioană națională junioare III la disc), **Corina Călinescu** (campioană națională junioare III la 50 m în sală) ș. a. sînt alte cîteva nume care, prin performanțele lor, ne fac să credem că munca antrenorilor **Le Pandele, Gh. Stănescu, D. Serafim** sau **Elisabeta Angelescu**, pentru șlefuirea și perfecționarea elementelor talentate, a fost încununată cu succes.

După tradiționala premiere (un număr de 20 sportivi au primit diplome și premii) au luat cuvîntul invitații **Mihai Zaharia** și **Tiberiu Ardeleanu**, care au arătat importanța atletismului, ca prezență olimpică, și munca pe care trebuie s-o depună un atlet pentru a ajunge pe culmile măiestriei. În încheierea festivității au fost proiectate trei filme de scurt metraj, cu aspecte de la olimpiadă, într-un fel un prilej de cum trebuie să se pregătească atleții în vederea îndeplinirii visului oricărui sportiv : prezența în cea mai importantă competiție mondială. Cele mai sincere felicitări conducerii Școlii sportive de atletism pentru această plăcută seară în care atmosfera tinerească s-a simțit din plin...

Pavel PEANĂ

JUBILEU

1 500 de meciuri arbitrate !

Ținînd o riguroasă evidență, arbitrul Dumitru Șerbănoiu, care n-a renunțat la această activitate nici acum, cînd a împlinit 51 de ani, a constatat că a ajuns la cel de-al 1 500-lea meci pe care l-a condus de-a lungul a 25 de ani.

În tinerețe, a condus și partide ale divizionarelor A. Acum, are de-a face cu echipe mai modeste, dar cu ambiții poate și mai mari, care îi dau destul de furcă. Dar Dumitru Șerbănoiu nu vrea să renunțe, gîndindu-se poate la vorba : „rău cu rău, dar mai rău fără rău".

DE VORBĂ CU PAUL TOMIȚĂ — DE ȘASE ORI PARTICIPANT LA C.M. DE GOLF...

● Acasă la... „singurul profesor de golf din estul Europei" ● Steagul românesc, ridicat la Melbourne, Londra, Singapore sau Buenos Aires, flutură mîndru, iar Paul Tomiță participă ca invitat de onoare !

Omul din fața mea este **Paul Tomiță**, bărbat de 60 de ani împliniți, **„singurul profesor de golf din estul Europei"**, cum îi place să se laude. Afară e iarnă — prin geamul „Country Club-ului Băneasa" se desenează un peisaj înghețat de zăpadă — dar înăuntru e cald și bine, iar Paul Tomiță pare un povestitor înnăscut.

„În 1969, cînd am participat la Campionatele internaționale de golf ale Angliei, sau „British Open", cum li se mai spune, se desfășura cea de a 109-a ediție. Și, atunci a fost pentru prima oară cînd s-a ridicat un steag românesc, între pavilioanele a peste 50 de țări participante. Același lucru s-a întîmplat și acum cîțiva ani, la întrecerile „Cupei Mondiale".

Trebuie să mărturisim aici cititorului acestor rînduri că reportajul de față a fost inspirat tocmai de o lapidară știre de ziar, care anunța prezența a doi sportivi români la concursul „Cupei Mondiale '73" la golf, desfășurată în mica localitate spaniolă **Marbella**, în apropriere de Malaga. A fost al șaselea an consecutiv la care **Paul Tomiță** și mai tînărul său coechipier (și elev) **Dumitru Munteanu** luau parte. În lipsa unei federații de specialitate afiliate la forul mondial suprem (singura țară cu federație afiliată, dintre țările socialiste, este Cehoslovacia, în care sînt înregistrați mai mult de 8 000 de jucători amatori), participarea echipei române — la întrecerile „Cupei Mondiale" nu pot lua parte decît echipe, formate din doi concurenți — este posibilă numai datorită faptului că Paul Tomiță este membru al **Asociației internaționale a profesorilor de golf** (I.G.A.), fiind invitat de fiecare dată la cea mai mare competiție mondială de golf. Începînd din 1963, Paul Tomiță joacă în Italia, la Singapore și Buenos Aires, în Florida, la Melbourne, și, în acest an, în Spania, fără să cheltuiască nici un ban pentru asta. Este pur și simplu invitat, plătindu-i-se drumul, hotelul, cazarea, într-un cuvînt tot, „Cupa Mondială" este un concurs de prestigiu, la care participă cei mai buni jucători de golf din lumea largă. Dacă în 1953, la înființarea sa, Cupa Mondială nu înregistra participarea decît a 7 țări, în anul acesta și-au anunțat prezența 50 de echipe naționale, dintre care au participat numai 49 (au lipsit jucătorii cehoslovaci !).

— Cum este privită, Paul Tomiță, prezența dv. la cel mai mare concurs anual de golf ?

— Cu o oarecare curiozitate, cred, dar și cu interes. Nu o dată am trebuit să fac față unor invitații la televiziune, am dat interviuri pentru ziare din Australia, S.U.A. sau Anglia, mi s-au cerut consultații în cele mai diferite probleme legate de organizarea concursurilor de golf. O cunoscută revistă americană de specialitate, titra deasupra interviului acordat de mine, nu demult : „Paul Tomiță, un român care are stil, chiar dacă nu întrece prea mulți concurenți"... **În privința părții competitive, aici este altă poveste : asta este șansa noastră, a profesorilor, pierdem — în lipsa concursurilor mai dese — așa-numitul simț al distanței. Dar, după cum ați văzut, mîna rămîne..."**

REÎNTÎLNIRE ÎNTRE VETERANII RINGULUI

Zilele trecute, **Dumitru Teică**, unul dintre principalii pionieri ai boxului românesc, a împlinit vîrsta de 73 de ani. Ca de obicei, familia a organizat cu acest prilej o mică festivitate în cinstea sărbătoritului.

Dar, tocmai cînd se închinau primele pahare cu vin, fostul campion național a fost surprins de vizita unui grup format din cîțiva dintre primii practicanți ai „nobilei arte", între care **Titi Dirlău, Constantin Vilsan, Eugen Lărgeanu, „Jim" Călinescu, Constantin Nour, Gheorghe Axioti.**

Surpriza vizitei inopinante a fost organizată de arbitrul **Puiu Dumitrescu** care a vrut să-i reunească pe participanții la primul campionat de box al României, organizat exact acum o jumătate de secol.

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

FOTBALUL CU 1000 DE FEȚE*)

O adevărată... avalanșă de aprecieri laudative, aparținînd unor personalități bine cunoscute în lumea fotbalului (sir **Stanley Rous** — președintele F.I.F.A., dr. **Helmuth Käser** — secretar general al F.I.F.A., prof. dr. **Mihajlo Andrejevic** — președintele Comisiei de arbitri a F.I.F.A., **Sandor Barcs** — vicepreședinte al U.E.F.A.) prefațează noua lucrare, despre „Sportul nr. 1", a publicistului maghiar **Somos Istvan, „Fotbalul cu 1 000 de fețe"**, apărută recent în Editura Stadion.

Este o carte care se cere mai puțin „povestită" și mai mult... citită, deoarece în paginile ei întîlnim o galerie de personaje și o suită de întîmplări aproape sau deloc cunoscute publicului larg, iubitor al acestei discipline. De la arbitri — W.H.E. Evans, Friedrich Seipelt, Leo Horn, Pierre Schwinte, Juan Gardeazabal, Diego de Leo, Concetto Lo Bello, Kurt Tschenscher, Istvan Zsolt („A deveni arbitru este destul de ușor. A fi arbitru însă este mai greu") — la „finalele campionatelor mondiale" și de la „copiii teribili" la „viitorul fotbalului", iată doar cîteva din cele 1 000 de fațete ale acestei discipline prezente în cartea lui Somos Istvan.

Scrisă într-un ritm alert, presărată cu numeroase „artificii" ce vor face plăcerea cititorului în după-amiezele fără meci, altfel pasionat suporter („Numeroși ani de experiență — în afara faptului că ne-au încărunțit părul — ne-au dus, încetul cu încetul, la constatarea că la unele meciuri mai plăcut este să privești și să observi publicul decît jocul în sine") — volumul pe care am încercat să-l prezentăm în rîndurile de față va cunoaște, sîntem siguri, un binemeritat succes.

Să mai adăugăm, în încheiere, prezența nu lipsită de interes, a unui bogat semnar de ilustrații.

*) **Somos Istvan, Fotbalul cu 1 000 de fețe**, Editura Stadion, 1973, 269 pag., 12,50 lei.

5 VOLUME DIN 5 DOMENII

În afara lucrării prezentate în rîndurile de mai sus, Editura Stadion a lansat în librării încă cinci volume, din tot atîtea domenii ale educației fizice și sportului. Pentru a veni în sprijinul specialiștilor care lucrează cu tinerii atleți, un larg colectiv, coordonat de conf. univ. **Titus Tatu**, a redactat lucrarea „Atletism" (260 pag., 6,50 lei), un veritabil îndrumar vizînd diferitele aspecte ale muncii cu juniorii.

Bibliografia sportivă este completată cu traducerea din limba rusă a lucrării „Biomecanica" de **D. Donskoi** (333 pag., 11 lei), care se referă la problemele de biomecanică aplicată la domeniul educației fizice și sportului. Alimentația rațională a sportivului condiționează realizarea performanțelor, cît și restabilirea rapidă a organismului după efort — iată domeniul abordat de dr. **C. Alexandrescu** în **„Alimentația sportivului"** (ed. a II-a revăzută și completată, 199 pag., 6,50 lei). În sfîrșit, două lucrări de mai mică întindere, dar nu lipsite de interes : **„Dorîți să vă fortificați" de Gineta Stoenescu și Nicolae Vieru** (161 pag., 6 lei) și **Regulamentul jocului de tenis** (88 pag., 2,75 lei), încheie șirul apariților din ultima vreme în Editura Stadion.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

GEORGE IORDAN, MIHĂIEȘTII DE JOS. Vă mulțumesc pentru urări. Îmi pare rău că nu vă pot oferi ocazia de a-mi mulțumi și dv. pentru publicarea epigramei trimise. Mai încercați. Sau mai bine, nu !

MIRCEA POPESCU, CONSTANȚA. Savuros, catrenul dv., pornind de la penuria de energie electrică din S.U.A., care,

după cum au anunțat ziarele, va afecta și programele N.A.S.A. :

Criza ce s-a declanșat
Peste tot, în mod subit,
Constatăm c-a afectat
Și... „racheta" lui Stan Smith !

NICULAE MUNTEANU, MOTRU, „Sînt convins că la sfîrșitul campionatului, ordinea va fi următoarea : 1. Universitatea Craiova, 2. F.C. Argeș, 3. Dinamo. Aștept răspunsul dv.". Al meu ? Așteptați răspunsul din partea echipelor respective și a... celorlalte.

DUMITRU LUPU, COMUNA PRIPONEȘTI. În general, nu mai avem numere vechi ale ziarului, și cu atît mai puțin din... 1961. Cu prilejul unei vizite la București, vă voi oferi posibilitatea de a consulta colecția ziarului nostru.

E. Z. TIMIȘOARA. Prietenul dv. a spus că... nu se poate. Și, totuși se poate : Pircălab este frate dinspre tată, cu antrenorul Niculae (Coco) Dumitrescu.

GABRIEL TOMA, CONSTANȚA. Am descoperit și noi greșelile respective. Dar, prea tîrziu, din păcate. Vă mulțumim pentru sesizare și pentru atenția cu care cîtiți ziarul nostru. Vă promitem și noi o atenție sporită !

PETRE ARPAD, BUCUREȘTI. „Dacă un jucător șutează în arbitru și din această mingea ricoșează în plasă, este gol? Întreb, fiindcă la un meci de fotbal inter-cartiere, arbitrul, profesor de educație fizică la Liceul „Gheorghe Lazăr", a acordat un gol înscris în aceste condițiuni, și echipa noastră a pierdut cu 1—0". Nici n-ar fi putut proceda altfel. arbitrul, conform regulamentului, „făcînd parte din joc". Oricum, el vă datorează un gol. Poate că, data viitoare, mingea va ricoșa în poarta adversă !

N. DANIELEANU, BUCUREȘTI. Da, da: la handbal, portarul n-are voie să depășească linia de centru. Deci, el nu poate executa o lovitură de la 7 metri în poarta adversă. Acesta a fost și unul din motivele pentru care Răducanu s-a apucat de fotbal, și nu de handbal. Ca arbitru, ați adus o prezioară binevenită pentru amatorii de handbal. Vă mulțumim

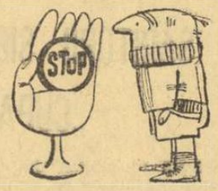

TONY BOLD, CRAIOVA. 1. „În problema „cartonașelor galbene". O echipă a primit un avertisment colectiv. Dacă aceeași echipă, în același meci, primește un al doilea avertisment colectiv, ce se întîmplă cu ea ?". În nici un caz, nu este eliminată de pe teren ! De altfel, avertismentul colectiv este o măsură NEREGULAMENTARĂ, pe care unii arbitri au folosit-o fără drept. Avertismentul este o sancțiune INDIVIDUALĂ. **2. „Dacă într-un meci de box pentru titlul mondial, ambii pugiliști își aplică unul altuia un croșeu puternic, în urma căruia cad la podea amîndoi și nu se pot ridica pînă la zece. Ce decizie se va da ?".** Este vorba de un dublu K.O. Va fi proclamat învingător, boxerul care avea un cît de mic avantaj la puncte, în acel moment.

FINETA NICOLA, COMUNA GRECEȘTI. „Mă bucură nespus faptul că ni se dă voie și nouă, fetelor, să jucăm fotbal. Cîndva, poate că se va organiza și un campionat mondial de fotbal feminin (n.n. Realitatea a depășit așteptările dv. : s-a și organizat un asemenea campionat. Păcat că n-am participat și noi. Poate că am fi avut mai mult noroc cu fetele decît cu băieții !). **Dar, înainte de toate, vreau să știți că sînt olteancă și că inima mea bate, alături de alte mii și mii de inimi pentru Universitatea Craiova și aș fi cea mai fericită fată de pe pămînt, dacă va deveni campioană".** Fericirea dv. depinde, deci, de șutul lui Bălan sau al lui Oblemenco. Universitatea Craiova era gata să vă facă fericită și în campionatul trecut. Dar, vorba cîntecului : **„La un pas de fericire, m-a oprit o șoväire".** Presupun, însă, că, între timp, oltenii dv. au învățat alt cîntec !
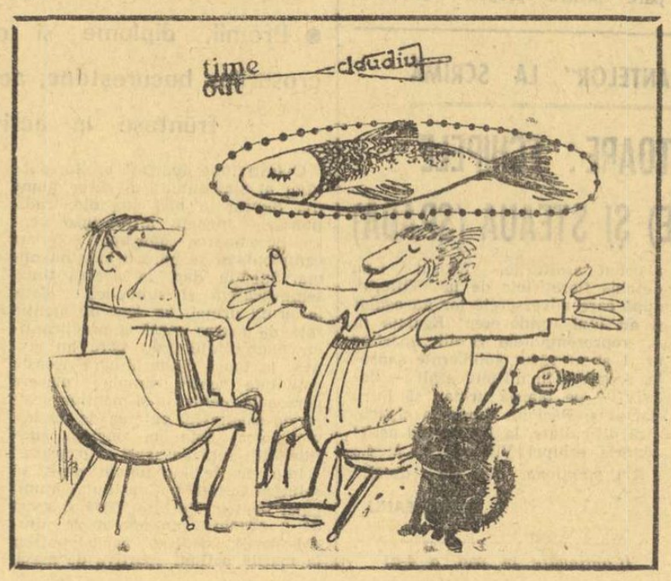
Ilustrații : **N. CLĂUDIU**